

БЕЛАРУСКИ ШЛЯХ

Адрес редакцыі і адміністрацыі:
Серпухоўская вул. д. № 12

Рэдакцыя адчынена ад 1-го да 2-га гадз.
пасля поўдня.
Адміністрацыя зрана ад 10 да 2 гадз.
У вечары ад 5 да 7 гадз.
Рэдакцыя пакінае за сабой права па-
праўляць перасыланыя рукапісы і ко-
рэспондэнцыі.

Цана
асобн. нум. 15 к.

Падпіска: з дастаўкай па лому у Мін-
ску на 1 месяц 3 рублі.

Цана абвештак:
за верш пятагу на 1-й страі. 1 руб.
на апошній 30 кал.

Штодзенная грамадзка-палітычная газэта.

№ 14.

Менск. Аўторак 9 красавіка 1918 г.

Год

Менск 9/IV.

Кожны дзень прыносіць нам радасныя весткі. За апошні час, калі, здавалася, Менск адрэзан ад усёй правінцыі, па гарадох і вёсках Беларусі развіваліся нашыя арганізацыі, прыдушаныя большавікамі і павяшаныя бяз ліку новыя горны беларускай працы. І калі да нас з'яўляюцца аттуль з мейсцаў прадстаўнікі гэтых арганізацый, яны нам апавядаюць з такой хцівасцю яны лавілі ўсякія весткі, што йшлі з Менску. Выпадковая газэта, які ўбўдзь падарожны—прыносілі ў гэтыя правінцыі весткі, што ў Менску беларусы працуюць, намагаючыся стварыць дзяржаўную арганізацыю Беларусі. А мы, Менскія беларусы, з ахвотаю кожны раз бачым, што аткуць бы ні прыехаў беларус—у яго такія самыя думкі аб беларускай справе, як і ў Менскіх працаўнікоў. Нідаўна мы даведаліся, што Віленская, Магілёўская, Барысаўская рады вынеслі рэзалюцыі аб нізалежнасці, а Гомельская з усіх сіл дабіваецца, каб земля Радзімічоў была аб'яднана з усёй Беларуссю. У адзін тахт буюцца беларускія сэрцы: і ў Менску, і ў Вільні, і ў Магілёве, і—нават мы верым, у Віцебску і Смаленску.

З радасцю можам сказаць: усё беларусы, калі яны праўдзівыя беларусы,—усе яны—адной мислі.

Мы пэўны, што як толькі з'явіцца магчымасць вольнага пераезду па нашай старане, дык мы зможым пабачыць на свае вочы па ўсім краі зялёную руць беларускай працы. Усюдых праўда ішча параскіданы руіны расійскай дзяржаўнасці—і нават цэнтралізму ўсякія акружныя суды, што ішча твораць суд на Беларусі—іма-ведама толькі катораго—Раманава, ці Керэнкага, ці Леніна, заместы ў якіх сідзіць прадстаўнікі «беларускага крестянства» прыехаўшыя з Рязані ў «Белоруссію» за месяц да выбароў, эс-эры, што займаюцца русіфікацыяй бола-

русоў і шмат іншых паражыткаў цёмнай мінуўшчыны. Але перарастае іх беларуская руць і ктому часу, як прыдзе пара красавань збожжы, сярод буйных каласоў беларускага жыта з'явіцца і памяць аб усходніх прыблудах—насільніках. Тады мы пабачым, што беларуская дзяржаўнасць ня толькі нажадана, але праз аб'яднанне беларускіх сілаў ужо створана мазольнай працай сямноў Беларусі, раскіданых па ўсіх яе шырокіх абшарах.

Ніхай жа істныя беларускія цэнтры сямлей і галасней прамаўляюць ат імяні свайго народу. Ніхай ні тры-вожанца тым, што аслабілі іх звяззі с правінцыяй.

Яны куюць дошо свайго народу, працуючы над адбудовай беларускай дзяржаўнасці і—покуль ня зыйдуць з гэтай гістарычнай дарогі, могуць быць пэўнымі, што беларускі народ пойдзе за ім услед.

Родная мова.

Родная мацярынская мова—фундамент жыцця кожнага народу. Бяз мовы—німа народнасці, німа самаістнасці.

Народы—Лазары ішлі цярыністай пудзівай да нацыянальнай адбудовы перш за усе барацьбой за прызнанне іх мовы.

Чэхі, славакі, славенцы, харваты, украінцы, літоўцы, мовы усіх гэтых народаў лічыліся грубымі, нездатнымі да грамадзкага жыцця.

І беларуская мова лічылася і лічыцца такой самай—хамскай—нездатнай нат для малітвы Богу.

І Песьняры нашага адраджэння няупынна высока нясуць штандар грамадзкіх прау беларушчыны. Ішча Бурачок казаў: што «мова наша не хамская—яна такая ж як французская, нямецкая і іншыя». Наказ дзеда—жывы перад намі: «шануйце сваю мову, каб не памерлі». Цяпер перад беларусамі аткрыліся шырокія гарызонты: куюцца дзяржаўнасць, і родная мова—у тым самым загоне. Прышлі новыя маладыя беларускія сілы, выкінутыя на паверх расійскай рэвалюцыі і яны пачалі цікавіцца беларушчынай і пры-яць ей, а нават знайшлі яе практычна патрэбнай, але...

але толькі пакуль што на «тульскі фасон», бо буларушчыну «в популяризации в русской литературе», і калі прышлося пісаць «граматы», дык прыказы і наказы, дык «беларусы» пакуль што пякуць іх на «державном російск. языке». Нават сама вестка, што мова беларуская прынаецца гасударственай і абавязковай—пісана была так сама па расійску, а робячы скарбоначны збор, просяць афяраваць «на культурно—просветительныя белорусскія арганізацыі».

Святая ідылія! Сам Салане-віч са Шмітам пусцілі б слінкі і заплакалі «од умиления».

«Барані нас Бог ад прыцеляю, а з ворагамі—справімся»—разумная прыказка. Варта яе асабліва цяпер памятаваць беларусам.

Аткінем гэтых прыцеляю, бо пакуль мова не стане дарагой штодзённай, буднішчай беларускай мовай—німа інтэлігенцыі, німа нацыянальнай сілы, бо мова гэта альфа і амега нацыянальнага жыцця—яе клек.

Паўлюн з Гродны.

Курсы беларусазнаўства.

Адчэняныя курсы беларусазнаўства маюць метаю даць слухачом тое, чаго яны ні могуць вычытаць с кніг дзеля таго, што кніг а беларушчыні альбо саўсём німа, альбо яно вельмі рэдкія, такія рэдкія, што на увесь Менск есць можа толькі адна кніга, як «Літоўскі Статут» і ўласнік яе трымае яе, як вялікі скарб і пікаму ні дае карыстацца ёю.

Курсы рахуюць глаўным чынам на вучняў і інтэлігенцыю беларускую, каторая цяпер у значнай частцы бяз мейсца.

Што могуць даць курсы? Дагэтуль мы вучылі шмат усяго нам саўсім ні патрэбнаго, толькі ні вучылі свайго бацькаўскаго. Мы вучыліся забываць і зневажаць мову бацькоў і іх самых з іх звычаямі. Цяпер нам канечна патрэбна пазнаёміцца с сваёю моваю ў гістарычнай перспектыві. Нам траба знаць звычкі нашага народу, яго песьні і казкі, яго песьняроў, нашу старую літаратуру, на якой пісаліся старыя акты і законы. Культура наша, гісторыя і географія гэтыя выклі-

даліся ў школах, дык у саўсём ніпрыхільным дзеля нас сьведзі.

Курсы, ведама, ні дадуць ні якіх праў, ні якой паперкі на атрыманне, нічога ні робячы, смапнаго кавалка хлеба.

Тым маладым ягомосьцям, каторыя чакаюць універсітэту, ні як мейсца дзеля працы, а дзеля набыцця прывілеяў, і ні хочучь дзеля гэтаго хадзіць на курсы, трэба сказаць, што універсітэт у нас калі і будзе, дык ён ні будзе даваць ніякіх праў, каб усякі здольны чалавек, самавук, напрыклад, меў магчымасць сваімі здольнасцямі, у развіцці якіх ён ні патрэбаваў грамадзянскіх страт, прынесці карысць свайму краю.

Апроч таго, ніведама, як хутка будзе ў нас універсітэт. Нашы вучні, калі і будучь вучыцца ў чужых універсітэтах, дык мала могуць пазнаёміцца з беларушчынай. Толькі тут—у сэрцы Беларусі—трэба браць усё, што толькі можна.

Маладзё, у якой усеі нашай надзея, павінна канечна хадзіць на гэтыя курсы, калі яна ні хоча прыстаць да лагера маскоўскаго, альбо польскаго.

А. Д.

Весткі з Расіі.

— У «Voss. Ztg.» пішуць с Стокгольму: Вялікарускі бальшэвіцкі ўрад як паласыць—ужо ні існуе. Масква і Пецярбург прадстаўляюць два адзін ад другога нізалежных урадовых цэнтры. У той час калі Ленін у Маскве, стоячы на чале чыста бальшэвіцкай ўлады, гатоў пагадзіцца на мір з Украінай і адстаўленне Фінляндзіі, Троцкі ў Пецярбургу трымаецца на іншай лініі.

Гэта ён выклікаў з Фінляндзіі паслоў Францыі і Італіі і французскую ваенную місію, каторую Ленін праз колькі тыднямі перад гэтым змусіў выехаць с паўночнай Расіі. За помаччу іх мае стварыцца новая армія для змагання за інтарэсы Расіі проціў нямецкіх. Троцкі стараецца пры-цягнуць да сябе і кадэтаў.

С таго часу як, урад перанёс у Маскву, Мілюкоў ужо 2 разы быў у Пецярбургу і меў тамныя перагаворы с Троцкім адм. Вярдараўскім і ангельскім паслом. З другога боку Троцкі стараецца прыцягнуць да сяб прыхільных с.-р., с правадыро каторых, Чэрномым, выдэ перагаворы. Правыя с.-р. калі заўважылі праціўнікі Бярэсцейскаго міру. З усяго відаць, што Троцкі хоча аб'яднаць усе праціўныя Бярэсцейскаму міру элементы, каб зваліць Ленінскі ўрад, утварыць з дапамогай Лендана і Парыж новаю армію для звароту на бальшэвіцкіх правінцыяў і Фінляндзіі.

— У Пецярбургу ўсе ахвотны і генералы штабу, каторыя самахвотна ні ўступілі ў новую армію, атрымалі прыказ явіцца. Ім будзе даручана рэарганізацыя рэвалюцыйнай арміі пад кантролем «савету».

Агульныя весткі.

— Падтрыманы дагэтуль французамі абстрэл Лаона пер узмацаваўся. За гэта немцы ні перастаюць абстрэльваць Рэйм.

— У гутарцы з ангельскімі французскімі карэспандэнтамі ген. Фош сказаў, што усё ідзе добра і што неспрыяцельны пачынаючы ад 30 сакавіка быў стрыманы. «Сягоння маем 4 красавіка—сказаў Фош—і значыць ясна, што наступленне неспрыяцельна ні удалося».

— Ллойд-Джорж вярнуўся Лендан пасля паездкі н фронт, каторы аглядаў разам с Клемансо. Яны былі ў фэльмаршала Гейга і генерала Пэтэна, Фоша, Пэршынга Блісса.

— Клемансо переканаўся глаўнай кватэры Фоша, што другая частка бітвы над Соммай запатрабуе значнейшага часу. Урадовыя адчоты старуюцца зменшыць значэнне новых стратаў французскай тэрыторыі.

— Даносыць з Борну адб г. і што італьянская граніца зно зачынілася.

— Швайцарскае т. аг. паведамляе, што уг. м. пасля падня ў Рым адбылося пасяджэнне Рады міністраў, на якой абгаварывалася цяперашняя

іжнароднае палажэнне, сытуацыя на італьянскім фронце і ялікае уздаржанне харчовых радуктаў.

Паміж італьянскімі мужамі тану пануе уражэнне, што аўрусынікі адносяцца да Італіі і з дастатэчнай шчырасцю. Ітановішча Італіі робіцца нічужым. Міністр харчовых прау, остра зазначыў, што ад аўрусынікаў трэба дабіцца тэауна забэспячэння прывозу.

— Балгарскае т. аг. паведамляе з Букарэшту, што балгарскі дэлегат гэн.-май. Тотілов абжаў увольнення з румынскага войска усіх ахвіцэраў салдатаў родам з Добруджы.

Ясаў паведамляе, што 12 і 15 румынскія дывізіі ўжо дэмабілізаваны. 45000 дэмабілізаваных салдатаў і 1000 ахвіцэраў ужо вярнуліся у Ватэхію.

На беларускім шляху.

У намісіі Народнай Прасветы.

7-го красавіка у Камісіі Народнай Прасветы пры Гарадэкай Думі пастаноўлена рэгістраваць усе вучэбныя ўстановы і культурна прасветныя таварыства абавязкова, а прыватных вучыццяў—па іх добрым згодзі. У рэгістрацыі аднаго адмаўляецца тым установам і таварыствам, на чале каторых стаяць людзі ні з дабрай рэпутацыяй. Адно тым, аб заправілах каторых ведама нічога ні добрага, ні лепшага—рэгіструюцца.

Бежанскія школы, быўшыя В. З. С., маючыя найбольшую лічбу вучняў беларусаў, п. Бадурова прапанавала прадаць у Беларускаю Падкамісію.

Пастанавілі нацыянальны савет вучняў абследаваць праз камісіі (зноў казка пра белаго бычка), пры гэтым старшыня заявіў, што калі у гэтых школах хоць трохі будзе нібеларусаў, дык іх ні можа ўзяць беларуская падкамісія, а імі будзе кіраваць агульная камісія. Дзеля таго, што ўсе школы Менска с выкладовай мовай расейскай былі перададзены па прапазыцыі п. Смоліча тымчасаво у Вялікарускую Падкамісію, п. Даніловіч прасіў прадаць гэтыя школы так сама у агульную камісію. Але разглядаючы гэтага пытанні адлажылі да другога разу. Робаця камісіі, каб дасьведчыць, што тутакі німа беларусаў. Гэта тоя самое, як калі б мы хацелі праканаць каго, што каля нас німа паветра.

Расейская дэмакратыя нягне далей царскую палітыку і награджае тых, хто стаіць проці народных жымчэняў. Так вучыцелі, каторыя прашкаджалі абследаваць нацыянальны састаў і зрабілі скандал Даніловічу,—павышаны. Грынкова назначана запраўляць школьнае дэпартамент, а Салахоўскі выбары у агульную камісію членам.

І гэта робіць меншасць расейскай дэмакратыі, адрэзаная ад цэнтру. Што будзе, калі па ўходзі помцаў іх нахлынуць сюды процьма? Задумаць?

Трушанка.

У Менску чакаюць хаўтуроў. Ад даўжэйшага часу хворая старушка канае. Канае і ні можа... сканаць. Бог, відаць, карае яе за старыя грашы і гэтую празначыў пакуту. Мучыцца старушка—канае. А радзіў? радзіў—як радзіў: адны—пешчца, другія—плачуха. А радзіў гэтай пмаць: 70.000 душ. Ні мела старушка у жыцці сваім паміркунку: адным пры ёй жылося сытва, цёпла—ой як цёпла—тыя цяпер плачухі: з другіх—па дзеве скуры дзерла старушка—тыя цяпер скачухі.

Канае старушка, а радзіў круціцца каля яе і шукае: куды ж мы, сіроткі, галоўку сваю прытулім?

Кінуліся сіроткі пад апеку да Гарадэкай Управы, але Управа і знаць іх ні хоча.

Канае старушка—канае Менская Мещанская Управа і... сканаць ні можа, а мо і ні хоча... А даўно пара!

За хаўтурамі—хаўтуры. Канаюць «земсаюзы, земторы, согоры», і т. п. Канаюць іні могуць... сканаць. Лейб-медык усіх гэтых «земгусараў і согусарыняў» п. Злобін робіць ім падкурныя ўспрыскі—толькі ні с камфоры,—а з удалых ліквідацый астаўшагася багацця на Беларусі.

Але гэта і ні дзіва. Пан Злобін сам відны беларускі дзвях з Рязанскай губерні.

І завіхаецца п. Злобін каля нашага дабра—як Рязанскі шмель каля беларускаго вульля.

Што п. Злобін вельмі рухавы і энэргічны працоўнік—гэта мы ўсе ахвотна прызнаем уследуючыся хая б на тых земсаюзных лазні, акія ён тут набудаваў. Але будаваць «рускія бані»—гэта адно, а будаваць Беларусь—гэта другое саўсім, нава Злобін, другое...

Бываюць хаўтуры, бываюць і радзіны. Радзілося ў нас Губэрнскае прысутства. Але гэта дзіцятка прышло на сьвет калекай: даўней у губэрнскім прысутстві было тры аддзелы: судовы, выкупна-чыпшавы і распарадзіцельны, ну і разумеюцца было тры начальнікі і цэлы штат служачых; цяпер жа радзіўся толькі адзін аддзел—судовы, дык куды ж ўсім дзецца? Са служачымі—ні бада: ніхай сабе пазабаўляюцца, пагуляюць на сьвежым паветры—на тое сёдня ажно два Вялікадні, ну а паном начальнікам ні да гульняў, калі пачэці трэба браць; дык пры цяперашніх галодных пайкох нават начальнікі так пачанелі, што ўсе тры стоўміліся у адным аддзеле.

Што тут дзіцяне—адно, а мамкі—тры, то і я ведаю, але хто каго тут будзе карміць—даліпан, ні разьбяру.

Ад прыбытку—галава ні баліць. Так кажуць. Але вай-

часцей бывае так, што калі прыбытак аднаму, та другому ўбытак і наадварот.

Для расплаткі з 280-ю рабочымі службы руху Л. Р. ж. д. было прырыхтавана 34.000 рублёў—«керэнкамі» і «думскімі». Служачыя прасілі, каб начальство ні фатыгавалося мяняць грошы, а плацілі ім хоць і тысячарублёвымі паперкамі па групам. Тымчасам, як прышло да расплаты, стаўся пуд: замест «керэнак»—пасыпаліся... маркі. На гэтым пудзе служачыя мелі ўбытку, як кажуць, каля 3.000 рублёў, ды ішчэ за размен с кожнаго вылічылі па 10 кап.—180×10=28 рубл.

Ну, а хто ж меў прыбытак??

Дзіўныя нораз бываюць прыбыткі і ўбыткі.

Не так даўно у купецкім клубі адзін с тутэйшых дактароў выйграў у карты 100.000 рубл. Прыбытак ня кепскі. Гэты самы доктар у тым самым клубі ўскорасыі прайграў у карты 100.000 рубл. І ўбытак нішто.

А вось пытаньне: чы ні выпісаць бы з Расіі якога колячы, кшталтам Крывашына, балшэвіка, каб ён заглянуў: што такі за клуб, дзе бываюць гэтыя прыбыткі і ўбыткі?

І другое: сколькі такі доктар атправіў і ішчэ адправяе людзей на той сьвет?

Калі ні на той сьвет, то на вуліцу хочунь выгнаць 200 арэндароў, якія мелі пісь-цяржэньне пабудаванца у Менску на чужой зямлі, а ні маюць чым заплаціць чышчу.

Выдзіснунь чышчу у боднаты цяперашнім часам, разумеюцца, вельмі трудна. Ледзь—ледзь узяўся за гэту справу адзін адвакат.

Адзін—але, відаць, добры.

Усё добра—што добра канчаецца.

Харчовы аддзел Л. Р. ж. д. выдаў на пакупкі сваяму агенту 16.000 рубл. Прав нейкі час агент заявіў, што у яго гэтыя грошы укралі. Далі знаць у міліцыю. Праз некалькі дзён пасля дапросу той самы агент вярнуў усё 16.000, сказаўшы, што грошы ён дастаў ад сваёй радні.

Эх, каб мне такую радню: дзядзьку, ці хоць якую цётку—ці пісаў бы я ў «Беларускі Шлях».

Камар.

МЕНСКАЕ ЖЫЦЦЕ.

«Епархіальныя Відомости», якія спыніліся на час, як толькі наладзіцца почта Менска-Мар'іна Горка—Бабруйск, зноу пачнуць выходзіць. Замест даўнейшых о. Панова і Скрынчэні, цяпер рэдактарам будзе рэктар сямінарыі о. Язвіцкі, каторы ставіць мэтай для сваёй газеты заняцца толькі сваімі духоўнымі справамі і прыналежчы на цэркоўна-прыходскія школы.

Хлебныя спекулянты пачалі нагнаць і без таго вялікую цану на хлеб. Скупляючы хлеб у хлебнапекарнях па 1 р. 50 к., яны прадаюць самі по 1 р. 70—1 р. 80 к. за фунт. Аб гэтым былі ўжо заявы у міліцыю. Трэба спадзевацца, што пры цяперашніх часах гэтыя спекулянты апынуцца там, дзе ім належа быць.

Нацыянальны бежанскі арганізацыі пачалі рэгістрацыю бежанцаў, якія маюць ехаць на свае мейсцы у першы чарод. Разам з гэтым арганізацыі маюць прэгаварыць з нямецкім начальствам аб часе выязду зарэгістраваных.

Фармальную ачыстку места—немцамі назначана скончыць да 15-го красавіка. Гэта тым больш патрэбна, што дзе-нядзе чутны ўжо выпадкі тыфусу.

Земсаюзныя вэксалі,—выданыя перад акупацыяй служачым у земскім саюзе з надійсамі: «с казы по возмобленні нормальных функций государственного казначейства»... і т. д.—с кажным днём трацяць сваю вертасць.

Дайшло да таго, што такія «обязательства» на 2000 рубл. прадаюцца па 150 р. за штуку.

Тое самае робіцца цяпер і з аблігациямі «займа свабоды»: за сотку—даюць 25 р.

Не звяліся ішчэ у нашым Менску п'яукі.

Новы прыказ гэтымі днямі мае выдаць нямецкае начальство. Паводлуг яго ўсе земляўласнікі, арэндары, хутаране і селяне маюць право пакінуць сабе харчаў і зерня толькі як на сваю канечную патрэбу: на яду сабе і на насенне.

Курсы беларусознаўства.

Сягоньні—9 красавіка заместа лекцыі А. Смоліча будзе лекцыя Язэпа Варонкі: «Гісторыя беларускаго нацыянальнаго руху».

Пачатак а 6-ай гадз.

Упраўленне Л. Р. ж. д. с 1-го красавіка мае увольніць са службы усіх вольнонаемных служачых, як упраўленскіх, так і дарожных штатным служачым дазваляна браць двухмесячныя отпуска.

Весткі с краю.

3 Вільні. Дабрачынныя арганізацыі у Вільні атрымалі цыркуляр начальніка месца аб выкарыстанні свабодных пляцаў і агародаў на патрэбы народных сталовых. Значныя патрэбаваныя народных і дзяцінных кухняў на варыва, картофлю і агародніну змушаюць нямецкую уладу да адпаведных крокаў, каб гэтыя кухні маглі для уласнаго спажытку засадзіць патрэбную лічбу варыва і картофлі.

Дзеля гэтай мэты трэба забяспечыць сабе патрэбныя вольныя пляцы і агароды. Заявы аб гэтым трэба падаваць у III аддзел начальніка месца, адкуль яны пакіруюцца у гаспадарскі аддзел. Гаспадарскі аддзел, калі толькі будзе ведамым, што гэта пойдзе на патрэбу кухняў адпусціць, па ніскай цане насенне і расаду.

Нідастатак і абогніц, які адчуваўся у апошнія гады, будзі адсунуты III аддзелам начальніка месца каторы даставіць кабечую рабочую сілу.

Адзначыць трэба пры гэтым, што у 1917 годзе варыва у граніцах месца, Вільні ні рэквізавалася.

Так сама і збор плёнаў ні абцяжаў-выдаткаў кухняў. Падобныя распараджэння маюць быць і на гэты год.

Прозьбы аб отпуску пляцаў, агародаў, насення і расады, разам с паведамленням аб патрэбнай лічбе работніц трэба падаваць начальніку месца да 15 красавіка.

„Dz. Wil“.

Рэдактар А. Прушынскі.

Выдавецтва Т-во «Заранка».

БЕЛАРУСКАЕ НАРОДНАЕ ПРЭДСТАЎНІЦТВО

МЕНСК, Серпухоўская № 12.

ПРЭЗЫДІУМ КАМІТЭТУ

прыймае што дня ад 12 да 2 гадзіны апырч сьвят.

Беларускае выдавецкае таварыства у Менску „ЗАРАНКА“.

Цякучы рахунак у Менскім Т-ве Узаемнаго Крэдыту № 1798. Праўленне: Менск, Серпухоўская вул. 12.

Т-во маець за мэту выдаўніцтва кніг для пачатковай школы, для студэнтаў і вучняў вышшых клясаў сярэдніх школаў, а так сама для шырокае публікі. Спагадаючых гэтаму просяць запісываць у сябры Т-ва. Поунапраўнымі сябрамі лічуцца асобы унесшыя 100 рубл. Яны маюць права пастанаўляючаго голасу, і атказваюць за справы Т-ва. Ніпоунапраўныя сябры уносяць ні меней 15 рубл. карыстаюць правам дарадчаго голасу і атказваюць за справы т-ва «ЗАРАНКА» толькі сваім паем.

Старшыня П. Аемскі (юрыста).
Скарбнік К. Цвірка-Гадзіцкі. (інжынэр).
Пісар А. Уласоў. (публіцыста).

Друкерня Я. А. Грыбёлява.